eadē ē aſcenſio cū pmiſſis/diuerſis reſpectib9/ꝛ modis varijs exercitādi. Ipa ē autē priores aſcenſiōes pmouens ꝛ adiuuās/rectificans et pparans/ ſine q̄ null9 pōt in pmiſſis aſcenſionib9 ambulare.

De quibuſdā vitia deſerentib9: et ſe ad alia ſpūalia cōferentib9 et de origine affectionis. Ca. xlix.

Errauerūt igiť nōnulli et directā viā ciuitatis habitaculi nō inuenerūt/qui dimiſſis in ſe vitijs regnātib9/ceperūt p magnas deuotiones ꝛ alta et ardua exercitia ſpūalia aſcendere. Nā qua hora nō putabant hoſtiū inſidijs ꝛ venatorū laqueis ſupplantati ſūt: ſeroqꝫ ſunt experti q nō eſt tutū cohabitare ſerpentib9 cōcupiſcentiaꝝ et motibus habituatis vitioꝝ. Siquidē vt ait. b. Gregori9 Nōnulli ordinē certaminis ignorātes edomare gulā negligūt/et iā ad ſpūalia cōſurgūt/ꝛ multa ſepe q̄ magne ſūt fortitudinis faciūt: et tñ poſtmodū p carnis illecebrā oē qđ fortiť egerūt pdunt: et dū venter nō reſtringiť p carnis cōcupiſcentiā ſimul cuncte virtutes obruūtur. Et eodē mō dicendū đ alijs vitijs. Hec ē aūt tutiſſima via: in hoc ſecuriſſima deuotio: dulciſſima et pura affectio: cū videlicet inordinatis affectiōib9 ab aīa repulſis delectamur actib9 virtutū īternis. hoc. n. ē vere ī dño delectari ī caritate: ſcꝫ caſtitate ꝛ hūilitate. Alie vo inſdū deuotiōes pñt eē deceptorie. Sane vt ſup hoc qntū ad pſens ſufficit habeaŧ aliqua diſcretio: Sciēdū q deuotio in pposito dicitur dulcis quedā affectio/vel inclinatio affe

ctuoſa ad bonū / vel incitatio quedā dulciter trahenſ affectū. Talis aūt delectatio / vel affectio pōt eē duplex vl' dupliciter oriri ſicut ad ꝓpoſitū ſufficit. Nā ē interdū talis affectio ſubito veniēs et cito trāſiens ꝗuis nōnūꝗ; vehementer concutiens. Et iſta videt oriri ex deſiderio alicuius appetibilis vel amabilis. Verbi grā. Cū homini aliqđ delectabile ꝓponitur / ſiue ab extra ꝑ auditū / ſiue ab intra ꝑ ſuggeſtū: ſtatiꝫ affectio amoris ad hoc trahit / quē deīde ſequit motus ad ꝓſequendū: ⁊ dicitur deſideriuꝫ: vel fuga ad repellendum / et dicitur odiū. Et iſto mō ſepe incipientes habent deuotionē ad bonū / vl' de malo / ⁊ dulcē inclinatiōem ſaluo dono dei / qđ deſuꝑ frequēter infundit: imo ꝑo hoc mō ſepe hoīes ſeculariſſimi / ⁊ in peccatis mortalibus exiſtentes habent tales affectiones: maxime aūt mulieres / et hoīes molles leuiter ſm appetitū mobiles / ⁊ ſm deſideriū agitabileſ. Frequēt. n. tales cū audiunt de regno celoꝝ cōmouēt deſiderio cupiētes diſſolui et eē cū xp̄o. Sꝫ ⁊ vanagloria ſepe vehemēs deſideriuꝫ īgerit dulce ⁊ q̄ſi melle itoxicato linitū. Hoc mō afficiūt hoīes vani audientes legi de aliq̄ forti ꝑliatore ad quē ꝓpt fortitudinē auditā amor eoꝝ fuit inclinat᷒. Vn̄ cū taleꝫ poſtea audiūt victū vel occiſū miſcōia cōmouent / ⁊ nōnunꝗ; vaniſſime lachrymātur. Et multi ſicut de facili concipiunt interdum et momentaneū / et ſubitaneum ad aliquod bonum affectum: ita econtra ſubito alium recipiunt affectum ad mundum / vel ad carnē gule / vl' luxurie. Vn̄ mlti hoīes decipiūt, q̄ rūdā tales affectōes q̄ſi magnaſ deuotōes mltifarie

extollentes. Verū etiā et ſi hmōi affect⁹ fuerit circa glorioſā carnē xp̄i/nequaꝙ̄ in eo meritū caritatis vl' vere deuotiōis cōſtare arbitrādū ē: ſ; in tātū eē vtilem et arripiendū/quātuȝ inordinatas affectiōes et paſſiōes vitioſas ꝑ ip̄m extirpam⁹ vel extinguim⁹/ vt ſupra etiā fuit tactū. Nec tn̄ talis affect⁹ reſpuendus ē: ſ; tenend⁹ et in amminiculū caritatis et cōtra vitioſas affectiones in adiutoriū ē aſſumēd⁹: ſ; meritū caritatis et vere deuotiōis in eo nō ē collocandū vel ponendū. Vñ Hugo in libro de amore. Nec putes ꝙ ſm momentaneos affectus dei eſtimādus ſit amor: ſ; potius ſm continuā hūane voluntatis q̄litatē. Multi aūt hic decipiūt/meritū ⁊ ꝑfectiōȝ ī hac dilectione vel inclinatiōe affectuoſa reqrentes. Sȝ vt ex dicta origine et cauſa cōſiderare poteris affectuoſa dilectio vel talis dulcis inclinatio etiam circa carnem chriſti vel quecumꝙ̄ huiuſmodi interdum plus afficit/minus diligentem ⁊ minus ꝑfectiorem. Non enim tantum diligit quiſꝙ̄ quantum hanc dilectionez ſentit /et quantum ſibi in illo ſtatu diligere videtur: ſed quantum in virtutibus: in humilitate videlicet et patientia aliiſꝙ̄ virtutibus/et caritate fuerit fundatus: et in ſeruandis mandatis fidelis habetur. Talis autem dulcis affectus in deum etiam interdum carnalis eſt et fallax/et humanitatis potius q̄ȝ gratie: cordis q̄ȝ ſpiritus: ſenſualitatis q̄ȝ rationis: ita vt magis accendat ad minus bonum/et minus ad maius: et ad id quod ſapit amplius/q̄ȝ ad id quod expedit. Eſt aūt alia deuotio cum iam: verbi gratia: poſt longa certamia/poſt multa exercitia di-

uina cooperante gratia/iam ipſa vitia imperio rati-
onis ſubegit: indutus quodãmodo naturali affectu
boni et dulciter in eis delectans et requieſcens. Hec
nõ eſt tranſitoria: ſed quodãmodo medullis anime
infuſa/et ꝑ habitus virtutum in anima radicata: ſem
per ꝓmpta/ad dei beneplacita adimplenda / ſiue ad
quelibet agenda ſiue ſufferenda: ſi hoc fit cum dulci
affectione et delectatione. Ipſa eſt vera deuotio et
volũtatis cõtinua et ꝑmanens qualitas: penes quã
amor debet eſtimari. Quantum vitia extinguis: q̃ꝫ-
tum in virtutibus proficis: tantum in hac deuotiõe
niſi a deo tibi diſpenſatorie ſubtrahatur.

De tribus neceſſariꝫs his q̃ volũt legiti me cõtra vitia ꝓliari: vicꝫ ſtrenuitate: ſeue ritate et benignitate. Capitulũ. I.

Itaqꝫ noli teipſum decipere: noli putare ꝙ
poteris aſcẽdere niſi vitia ſtudueris extirpa-
re. Quia aũt non inuenis in te bonum. id eſt
in carne tua: ſed ipſa vitia in te caſtrametata ſunt cõ-
tra te in cõcupiſcibili et iraſcibili ⁊ ſola voluntas tua
tecum eſt. Nam velle adiacet tibi: ideo ipſam volũta
tem neceſſe eſt armari cõtra omnia huiuſmodi gene
ra vitiorum. Oportet aũt ꝙ ſit armata a dextris ⁊ a
ſiniſtris. Sint igitur hec eius arma: ſtrenuitas: ſeue-
ritaſ: benignitas. Diffinitur aũt ſtrenuitas ſecũdum
Bonauẽturam: quidam vigor animi excutiens om-
nem negligentiã/et diſponens animam ad faciendũ
opera bona: vigilanter/ cõfidenter et eleganter. Se
ueritas eſt quidã vigor animi reſtringens omneꝫ cõ-
cupiſcẽtiã et habilitans animã ac feruenteꝫ reddens